

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 29/2020
24.12.2020. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Слађане Накић Момировић, председника већа, Добриле Страјина, Марине Милановић, Катарине Манојловић Андрић и Бранислава Босиљковића, чланова већа, у парници тужиоца ЈКП „Паркинг сервис“ из Београда, чији је пуномоћник Бојана Маликовић, адвокат из ..., против туженог АА из ..., чији је пуномоћник Јордан Таневски, адвокат из ..., ради дуга, одлучујући о ревизији туженог, изјављеној против пресуде Вишег суда у Београду Гж 19142/18 од 29.08.2019. године, на седници одржаној 24.12.2020. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о ревизији туженог, изјављеној против пресуде Вишег суда у Београду Гж 19142/18 од 29.08.2019. године, као изузетно дозвољеној ревизији.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија туженог, изјављена против пресуде Вишег суда у Београду Гж 19142/18 од 29.08.2019. године.

Образложење

Други основни суд у Београду, пресудом П 2596/17 од 11.05.2018. године, исправљеном решењем тог суда П 2596/17 од 12.07.2018. године, одржао је на снази решење о извршењу извршитеља Милоша Думића из Београда И.Ивк. 875/2016 од 28.12.2016. године, у делу којим је обавезан тужени да исплати тужиоцу износ од 7.480,00 динара, са законском затезном каматом од 08.12.2016. године до исплате, као и трошкове извршног поступка у износу од 6.984,00 динара, у року од осам дана од дана пријема писаног отправка пресуде, под претњом принудног извршења (став први изреке). Обавезао је туженог да накнади тужиоцу трошкове парничног поступка у износу од 25.900,00 динара, у року од осам дана од дана пријема писаног отправка пресуде, под претњом принудног извршења (став други изреке).

Виши суд у Београду, пресудом Гж 19142/18 од 29.08.2019. године, одбио је као неосновану жалбу туженог и потврдио пресуду Другог основног суда у Београду П 2596/17 од 11.05.2018. године (став први изреке). Одбио је као неоснован захтев туженог за накнаду трошкова другостепеног поступка (став други изреке).

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужени је благовремено изјавио ревизију, као посебну, због погрешне примене материјалног права, на основу одредбе члана 404. став 1. Закона о парничном поступку.

Врховни касациони суд је на основу члана 404. Закона о парничном поступку – ЗПП („Службени гласник РС“ бр.72/11, 49/13 – УС, 74/13 – УС, 55/14 и 87/18) оценио да ревизија туженог није изузетно дозвољена.

Из побијане другостепене пресуде између осталог произлази, да је сходно одредбама Одлуке о јавним паркиралиштима и имајући у виду да је корисник обавезан да у возилу поседује важећу паркинг карту, осим ако је плаћање извршено електронским путем, као и да је обавезан да паркинг карту истакне са унутрашње стране предњег ветробранског стакла возила, правилна оцена првостепеног суда да тужени, на коме је био терет доказивања није доказао да је извршио обавезу плаћањем дневне паркинг карте, с обзиром на то да се у конкретној ситуацији на фотографијама достављеним у списима предмета не види да је тужени поступао у складу са наведеном обавезом и да је на одговарајући начин истакао важећу паркинг карту, већ управо супротно, да је контролор издао налог за плаћање доплатне карте и уручио кориснику на прописан начин, односно причврстио на возило, те се достављање налога на овај начин сматра уредним. Исто тако, да је основан тужбени захтев тужиоца, имајући у виду да тужени није платио тужиоцу накнаду за коришћење комуналних услуга у износу од 1.870,00 динара на име четири издате доплатне карте и износ од 300,00 динара на име накнаде трошкова слања опомене.

Одредбом члана 404. став 1. ЗПП је прописано да, ревизија је изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која не би могла да се побија ревизијом, ако је по оцени Врховног касационог суда потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права (посебна ревизија). Одредбом става 2. овог члана да, о дозвољености и основаности ревизије из става 1. овог члана одлучује Врховни касациони суд у већу од пет судија.

Са напред наведеног разлога у конкретној ситуацији нису испуњени законски услови за одлучивање о посебној ревизији туженог, као изузетно дозвољеној ревизији, у смислу одредбе члана 404. став 1. ЗПП, с обзиром на то да не постоји потреба за разматрањем правних питања од општег интереса или правних питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и потребе новог тумачења права.

Врховни касациони суд је испитао и дозвољеност ревизије у границама својих овлашћења на основу члана 413. а у вези одредбе члана 479. став 6. ЗПП и утврдио да ревизија туженог није дозвољена.

Иницијални акт, предлог за извршење на основу веродостојне исправе је 08.12.2016. године примљен од стране Ортачког друштва извршитеља Београда, Милош Думић, јавни извршитељ из Београда.

Како се ради о тужбеном захтеву који се односи на новчано потраживање које очигледно не прелази динарску противвредност од 3.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе у смислу одредби члана 468. став 1. и

2. ЗПП, то се ради о поступку у спору мале вредности, у којем против одлуке другостепеног суда није дозвољена ревизија, на основу одредбе члана 479. став 6. ЗПП.

С обзиром на то да је одредбом члана 467. ЗПП прописано да ако одредбама ове главе није другачије прописано, у поступку у споровима мале вредности сходно се примењују остале одредбе овог закона и овај суд није дозволио одлучивање о посебној ревизији туженог као изузетно дозвољеној, то ревизија туженог није дозвољена ни на основу одредбе члана 479. став 6. ЗПП.

Из изнетих разлога, Врховни касациони суд је на основу члана 404. и 413. ЗПП, одлучио као у изреци.

**Председник већа - судија
Слађана Накић Момировић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић